

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סמ.

ט"ל"א [מ"ל"א]. קרס
בין הפוגע בראיה.
ק"ר"ג כרכום.
אשטרי"ם
[אשטרי"ם]. קש.
מצינדר"א
[מצינדר"א]. סלק קצין.
מדינדר"ש
אשטרי"ל. שומן המעיים.
דוכן הכר.
גל"ט [גל"ט]. בלוט.
אשטרי"ל.
[אשטרי"ל]. דלקת שקדים.
מצינדר"א. [פילטר"א].
בן-חרצית [צמח].
בדמוני"א [בלדימוני"א].
שומן האלפים.
פינוג'י. חילבה
[גרגרית יוונית, צמח
המשמש לתבלין].
המול"ן. כשות.
אשטרי"ל.
[אשטרי"ל].
דלקת שקדים.
צרי"ר [צרי"ר].
גל"ט. בלוט.
אשטרי"א [אשטרי"א].
כלוריד, אמוניה.
גל"ט. חלבנה.

לברוקתי. הכא משמע דיש לה רפואה וכן צ"ל המול"א יין
(שנת דף עח.) נמי קאמר שכן כוחלין לברוקתי
וקשה דבכורות (דף נח:) חשיב ליה גבי מומין הקבועין ואומר
רבינו ינחק דכל מה שאינו עובר מאיליו או ע"י רפואה קלה חשיב

מוס קבוע אי נמי רפואה להכל
והמול"א היינו במחלת המולי אלל
בסוף המולי אין לו רפואה:

לכבא. שנים^א כדפי^ב צקונטרס
כאן ולא כמו שפירש
בעלמא (ע"ז דף כח.)^א דהיינו חניכיים^ב
מולדמין צערי פסחים (דף ק"ג)
לא מעקר ככא וכן בחולין (דף נט:)
נמור ככי ושיני דגריז זה
לא שייך לומר בחניכיים^ג:

רצ
וליתבינהו ניהליה בצינורא דדשא וניכלינהו^א
לפשוט שודרא ברקא ונימרו הכי שברירי דפלוני בר פלוניא
לפלוני בר פלוניא^ב ולחרו לכלבא בביתא דעיניה לשברירי דיממא
לית^ג שבעה סומקין מגווא דחיותא וניטוינהו אחספא דאומנא
וליתבי איהו מגואי ואיניש אחרינא מאבראי ונימא ליה עוריא
הב לי דאיכול ונימא ליה האך פתוחא
סב איכול ובתר דאכיל ליתבריה לחספא דאי לא הדרי עילוייה
לדמא דאתי מנחירא לית גברא כהן דשמיה לוי וליכתוב ליה לוי
למפרע ואי לא לית איניש מעלמא וניכתוב ליה אנא
פפי שילא בר סומקין למפרע ואי לא ניכתוב ליה
הכי טעם דלי במי כסף טעם דלי במי פגם ואי לא לית עיקרא
דאספסתא ואשלא דפוריאי עתיקא וקורטסא ומוריקי
וסומקא דלוליבא ונקלינהו בהדי הדדי ולית גבבא
דעמרא וניגדול תרתי פתילתא ולטמיש בחלא וניגדבל
בקיטמא הדין וניתבי בנחיריה ואי לא ליחזי אמת
המים דאולת ממוזהר כלפי מערב ונפסע וניקום
חד כרעא להאי גיסא וחד כרעא להאי גיסא ונישקול
טינא בידה דימינא מתותי כרעא דשמאליה ובידיה
דשמאלא מתותי כרעא דימיניה וניגדול תרתי
פתילתא דעמרא וניטמיש בטינא וניתבי בנחיריה
ואי לא לית תותי מרובא ונייתו מיא ולישרד עליה
ולימרו כי היכי דפסקי הני מיא ליפסוק דמיה
דפלניא בר פלניא לדמא דאתי מפומא בדקינן
ליה בגילא דחישתא אי סריך מריאה קאתי ואית
ליה תקנתא ואי לא מכברא קאתי ולית ליה תקנתא
אמר ליה רב^א אמי לרב אשי והאנן איפכא תנן
ג'יטל הכבד ולא נשתיר הימנה כלום הריאה
שניקבה או שחסרה אמר ליה כיון דמפומיה
קאתי אימר איתמוחי איתמוח אמר מר אי מריאה
קאתי אית ליה תקנתא מאי תקנתיה לית שבעה^ב
כוני מפירמא דסילקא ושבעה כוני פירמא דכרתי
וחמשה כוני פירא ותלתא כוני דמלפחי וכוונא
דכמונא וכוונא דחבלי וכנגדן כנתא פטירתא
וליבשיל וליכול ולישתי אבתריה שיכרא חריפא
דטבת לככא אמר רבה בר רב הונא לית תומא
יחידא ונימריה במישחא ומילחא ונתביה אטופראי
דאלינא דהחוא גיסא דכייב ליה ונהדר ליה גנפא
דלישא וניזדהר לבישריה דקשי לחיורא לחינכי
אמר רבי יוחנן^א "חומת" כי ממרו ועיקרא
דחומתי עדין מממרו ונינקוט בפומיה הני
לאוקומי לבשולי לייתי פארי דריש נפייא
ומלפחי בעפרייהו ושובלילתא וחומרתא דכשותא
ונינקוט כאמגוזא בפומיה לאיפתוחי לינפח
ליה חבריה תחלי חיותא בגילא דחישתא לאסוקי
לית עפרא מטולא דבית הכסא וניגבול בדובשא
וניכול דמעלי ליה^ב לברסם לית כי פיסתקא
דנישדור וכי אמגוזא דחלבניתא דובשניתא ומלי
תרודא דובשא חיוורא ומלי נטלא בת מחווא חמרא
נקידא ונישלוקינהו בהדי הדדי וכי בשיל נשדור
בשיל ליה כוליה ואי לא לית רביעתא דחלבא
דעורא חיוורתי ונישייפה

לברוקסי. חולי שבעין שקורין טייל"א: דש חומרי.
מנומר שבע גוויין מחמת זקנה: וניכשיש צעולא.
כלומר שלא מחמת שמש: סרי מנסא כוחלא
וחדא מנסא מיניה. שני חלקים כחול וחלק אחד

ממנו: סלסא מכחלי. מכחול הוא כנף עץ שנוטל
בו הכחול ונותן צעין: סלסא מכחלי. שלשה פעמים:
לימלי. ישים צעינו: דאי לא. מיוזדהר דלא
לימלי טפי פקע עיניה: לשברירי דליליא.
סנורים הבאות על האדם צלילה: שודרא
צוקא. חבל של שיער בהמה ושל זנב סוס ופרה:
וניסר חדא כרעא מיניה וחדא כרעא מלכלא.
יקשור אחד מרגליו ורגל הכלב צעני ראשי החבל:
ונטרפו יוקא חספא אכסריה. יקשקשו מינוקות
שברי חרסים אחריו: ויאמרו. לשם זה:
אסא כלבא אכסא סרגול וקן כלב שוטא
תרנגול: אומל. חמירות צער: ונפצינשו
ניהליה. בני הצמים להנך אומלי צינורא
דדשא: קלקלי. אשפות: ליפשוט. יתיר
הקשר מרגלו: צנצינא דעיניה. צנצנת
עיניו: סומקין. טחוליס: אכספא דאומנא.
כלי חרס מנוול שמקיץ לתוכו דם: ונימא ליה עוריא.
לפתוחא הב לי ואיכול: פפי שילא כו'.
לחש הוא: טעם דלי במי כסף. לחש הוא:
אשלא דפוריא. חבל של מיטה: וקורטסא.
נייר של מוכין: מוריאה. קרו"ג. וסומקא דלונבא.
דבר אדום הגדל בלוב: ונגדיל פסילתא.
לשון גדיליס^א. יעשה פתילה מן האמר:
ולטמיש בחלא. ישרה בחומץ: וניגדיל יגלגלו
חלפר וידבק האפר בו: ונשדו עליה דרך מרחצ:
סריך. מדבק הקש צדס: גילא. אשטרי"ס:
כיון. דדמא דכבדא שהיא תלויה למטה מן הריאה
עולה למעלה ונפיק דרך הפה: אימר אסמחי
אסתא. כולה כבדא ולא נשתיר הימנה כלום
ונפל לריאה דרך קנה הכבד שמחובר לקנה של
ריאה: כוני. מלא אגרוף: פירמא דסילקא.
קנינת מרדס מצינדר"א: פירדא. מין עשש וי"א
מדייטרי"ש: ונגדן. כשיעור כל אלו: כנסא
פטיסא. אנטרי"ל של בהמה שהיתה פטר
רחם לאמה: לככא. חולי השיניים הפנימיים:
סומא יחידא. ראש שום שלא היה בו אלל זלע
אחד: וגמרסיה. ישקנו: אטופרא דאלינא.
על צפורן של צוהן יד: ונדדהר לשבריה.
שלא יגע אותו שום צבריו: דקשי לחיורא. צרעת:
לחינכי. אצבעות הגדלים

בגורן כמין גלגלי ונבלשן רומי אשטריגילין:
חומי כי ממרו. עלי של חמוס פילטר"ו טוב
לרפואה וכן צ"ל המול"א יין (שנת דף עח.)
נמי קאמר שכן כוחלין לברוקתי וקשה דבכורות
(דף נח:) חשיב ליה גבי מומין הקבועין ואומר רבינו
ינחק דכל מה שאינו עובר מאיליו או ע"י רפואה קלה
חשיב מוס קבוע אי נמי רפואה להכל והמול"א היינו
במחלת המולי אלל בסוף המולי אין לו רפואה:
לכבא. שנים^א כדפי^ב צקונטרס כאן ולא כמו שפירש
בעלמא (ע"ז דף כח.)^א דהיינו חניכיים^ב מולדמין
צערי פסחים (דף ק"ג) לא מעקר ככא וכן בחולין
(דף נט:) נמור ככי ושיני דגריז זה לא שייך לומר
בחניכיים^ג: וליתבינהו ניהליה בצינורא דדשא
וניכלינהו^א לפשוט שודרא ברקא ונימרו הכי שברירי
דפלוני בר פלוניא^ב ולחרו לכלבא בביתא דעיניה
לשברירי דיממא לית^ג שבעה סומקין מגווא דחיותא
וניטוינהו אחספא דאומנא וליתבי איהו מגואי
ואיניש אחרינא מאבראי ונימא ליה עוריא הב לי
דאיכול ונימא ליה האך פתוחא סב איכול ובתר
דאכיל ליתבריה לחספא דאי לא הדרי עילוייה לדמא
דאתי מנחירא לית גברא כהן דשמיה לוי וליכתוב
ליה לוי למפרע ואי לא לית איניש מעלמא וניכתוב
ליה אנא פפי שילא בר סומקין למפרע ואי לא
ניכתוב ליה הכי טעם דלי במי כסף טעם דלי במי
פגם ואי לא לית עיקרא דאספסתא ואשלא
דפוריאי עתיקא וקורטסא ומוריקי וסומקא
דלוליבא ונקלינהו בהדי הדדי ולית גבבא דעמרא
וניגדול תרתי פתילתא ולטמיש בחלא וניגדבל
בקיטמא הדין וניתבי בנחיריה ואי לא ליחזי אמת
המים דאולת ממוזהר כלפי מערב ונפסע וניקום
חד כרעא להאי גיסא וחד כרעא להאי גיסא ונישקול
טינא בידה דימינא מתותי כרעא דשמאליה ובידיה
דשמאלא מתותי כרעא דימיניה וניגדול תרתי
פתילתא דעמרא וניטמיש בטינא וניתבי בנחיריה
ואי לא לית תותי מרובא ונייתו מיא ולישרד עליה
ולימרו כי היכי דפסקי הני מיא ליפסוק דמיה
דפלניא בר פלניא לדמא דאתי מפומא בדקינן
ליה בגילא דחישתא אי סריך מריאה קאתי ואית
ליה תקנתא ואי לא מכברא קאתי ולית ליה תקנתא
אמר ליה רב^א אמי לרב אשי והאנן איפכא תנן
ג'יטל הכבד ולא נשתיר הימנה כלום הריאה
שניקבה או שחסרה אמר ליה כיון דמפומיה קאתי
אימר איתמוחי איתמוח אמר מר אי מריאה קאתי
אית ליה תקנתא מאי תקנתיה לית שבעה^ב כוני
מפירמא דסילקא ושבעה כוני פירמא דכרתי
וחמשה כוני פירא ותלתא כוני דמלפחי וכוונא
דכמונא וכוונא דחבלי וכנגדן כנתא פטירתא
וליבשיל וליכול ולישתי אבתריה שיכרא חריפא
דטבת לככא אמר רבה בר רב הונא לית תומא
יחידא ונימריה במישחא ומילחא ונתביה אטופראי
דאלינא דהחוא גיסא דכייב ליה ונהדר ליה גנפא
דלישא וניזדהר לבישריה דקשי לחיורא לחינכי
אמר רבי יוחנן^א "חומת" כי ממרו ועיקרא דחומתי
עדין מממרו ונינקוט בפומיה הני לאוקומי לבשולי
לייתי פארי דריש נפייא ומלפחי בעפרייהו ושובלילתא
וחומרתא דכשותא ונינקוט כאמגוזא בפומיה
לאיפתוחי לינפח ליה חבריה תחלי חיותא בגילא
דחישתא לאסוקי לית עפרא מטולא דבית הכסא
וניגבול בדובשא וניכול דמעלי ליה^ב לברסם לית כי
פיסתקא דנישדור וכי אמגוזא דחלבניתא דובשניתא
ומלי תרודא דובשא חיוורא ומלי נטלא בת מחווא
חמרא נקידא ונישלוקינהו בהדי הדדי וכי בשיל
נשדור בשיל ליה כוליה ואי לא לית רביעתא דחלבא
דעורא חיוורתי ונישייפה

א) וניכרת הערוך בערך אשא אשא] (ז' ו"ק כח.)
ובע"ז כח. כתב רש"י מרגום מאשפות ירם אבין
מקלקלאת מרים חשוכא, ג) נראה ש"ל רב אסי, (ח) חולין
רש"י וכו' בערוך ערך צנצינא, (ז) צנצינא דפורי
רב אסי, ובע"ז כחז דאולי צ"ל רב אסי, (ח) חולין
מב, (ז) ו"א בוני אלל צנצנת ערוך ערך קן ג
צנצנת ערוך ערך קן ג איתא כיו ופירושו חופן
ועי' בשבת קי: הגירסא שלפנינו בוני ופרש"י שם
בוני מלא אגרוף ובע"ז צנצינא ערוך ערך חמת איתא
חומתי וממרו פי' צנצינא, (ח) חולין דף
פילטר"ו, (ח) בחולין דף קה: איתא לברסם. מלא
הרועים, (ט) ודברים כב, (ע) עי' מוס' שם ד"ה ככ,]

מוסף תוספות
א. האחרונים הטוחנים המאכל. מוס' חולין נט: ד"ה תור. ב. מקום מושב השונים. מוס' ע"ז סח. ד"ה ככ. ג. שאותן אין דרכן ליפול. מוס' חולין סס.